

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂREA nr. 1807

din 17 septembrie 2026

Prin plângerea prealabilă înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 11163/2026 din data de 22.07.2026, petentul Marco Mauer a solicitat revocarea dispozițiilor art. 93 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 3243 din 22.12.2022 emisă de Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii (în continuare „Regulamentul”).

În motivarea plângerii, petentul a arătat, în esență, că prin restricționarea accesului la informațiile din dosarele judecătorești, dispozițiile art. 93 din Regulament ar intra în contradicție, pe de o parte, cu prevederile art. 1 din Legea nr. 544/2001, iar pe de altă parte, cu prevederile art. 31 alin. (1) din Constituție care garantează dreptul persoanelor de a avea acces la orice informație de interes public, încălcând, totodată, și principiul transparenței activității judiciare.

Sub aspectul condiției interesului petentului în formularea prezentei plângeri prealabile, Secția reține dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, potrivit căroră, *„(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public. (2) Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept”*.

Art. 2 alin. (1) lit. a) din același act normativ definește persoana vătămată ca fiind *„orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri.”*

Tel: (+40)21-311.69.02

Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro

Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011

Interesul legitim privat este definit în cuprinsul art. 2 alin. (1) lit. p) din Legea nr. 554/2004 ca fiind posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui *drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat*, în timp ce noțiunea de interes legitim public este definită în cuprinsul art. 2 alin. (1) lit. r) ca fiind interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competențelor autorităților publice.

Așadar, interesul, ca folos practic imediat pe care îl are o parte și pe care trebuie să îl demonstreze pentru a justifica formularea unei plângeri prealabile nu poate fi desprins de vătămarea pretins a fi fost produsă prin actul administrativ atacat, fie drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate, fie interesului legitim public.

Analizând, în continuare, condiția interesului legitim al petentului prin raportare atât la obiectul plângerii (reprezentat de dispoziții cuprinse într-un act administrativ cu caracter normativ), cât și la motivele de nelegalitate invocate în cauză, Secția constată că petentul nu a demonstrat, în concret, nicio vătămare a drepturilor ori intereselor sale legitime ce ar putea rezulta din stabilirea de către legiuitorul secundar a unor condiții speciale în care pot fi consultate actele din dosarul cauzei.

Or, în absența indicării de către petent a unui act administrativ individual concret, emis în temeiul dispozițiilor regulamentare criticate, de natură să îi producă acestuia o vătămare, simpla existență a prevederilor contestate în cadrul normativ actual nu sunt în măsură să aducă atingere unui drept sau interes legitim al petentului, în sensul art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

În ceea ce privește interesul general rezultând din pretinsa contradicție dintre prevederile criticate și anumite dispoziții din legislația primară, respectiv din legea fundamentală, Secția apreciază că acesta nu se circumscrie unui interes legitim și personal în sensul art. 2 alin. (1) lit. p) din Legea nr. 554/2004, de natură să justifice formularea prezentei plângeri și nici revocarea dispozițiilor din cuprinsul art. 93 alin. (2) din Regulament.

Aceeași concluzie rezultă și din prevederile art. 8 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004, potrivit căreia „*persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot invoca apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat*”.

Secția are în vedere și practica instanței supreme potrivit căreia în cadrul contenciosului administrativ subiectiv (ce are ca scop protejarea drepturilor subiective ce aparțin unei persoane fizice sau juridice determinate, individualizate) nu poate fi sancționată o nelegalitate

obiectivă a actului administrativ, sancțiunea revocării/nulității urmând a fi aplicată numai cu condiția existenței unei vătămări produse persoanei fizice sau juridice într-un drept subiectiv sau într-un interes legitim privat (Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 1266 din 6 martie 2009).

În sens similar a reținut Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal și prin Decizia nr. 973 din 17.02.2021, statuând că *„legalitatea actului administrativ contestat nu se verifică numai prin prisma normelor de drept privat invocate, întrucât în fața instanței de contencios administrativ este dedus judecății un raport de drept public, persoana fizică neputând invoca direct interesul legitim public pentru anularea actului administrativ ci numai în subsidiar, pe calea unor capete de cerere distincte, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge din încălcarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim privat.”*

Raportat la considerentele anterior expuse, Secția pentru judecători apreciază că petentul nu justifică niciun interes în formularea prezentei plângeri prealabile, lipsa unui interes legitim privat neputând fi suplinită prin invocarea unui aparent interes general, care, așa cum s-a argumentat, nu poate avea decât un caracter subsidiar.

Cu privire la criticile de nelegalitate invocate de petent, Secția pentru judecători apreciază că acestea sunt neîntemeiate.

Analizând legalitatea dispozițiilor criticate, se constată că acestea respectă pe deplin limitele și scopul prevederilor legale de nivel superior în executarea cărora au fost emise, Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești fiind adoptat de către Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii prin Hotărârea nr. 3243 din 22.12.2022, în limitele competențelor conferite în mod expres de prevederile art. 41 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, respectiv în exercitarea atribuțiilor conferite de lege privind organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești.

Așadar, stabilirea regulilor privind accesul la dosarele și la evidențele instanței reprezintă o componentă a organizării activității instanțelor și a administrării actului de justiție, aflată în sfera competențelor Consiliului.

În ceea ce privește criticile petentului privind pretinsa contradicție dintre dispozițiile criticate și prevederile art. 1 din Legea nr. 544/2001, Secția constată că acestea pornesc de la premisa eronată că orice informație existentă în cuprinsul dosarelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești ar constitui, în mod automat, informație de interes public în sensul Legii nr. 544/2001.

Astfel, potrivit art. 1 din Legea nr. 544/2001 *„Accesul liber și neîngrădit al persoanei la orice informații de interes public, definite astfel prin prezenta lege, constituie unul dintre principiile fundamentale ale relațiilor dintre persoane și autoritățile publice, în conformitate cu Constituția României și cu documentele internaționale ratificate de Parlamentul României.”*

Prin informație de interes public se înțelege, potrivit art. 2 lit. b) din același act normativ, *„orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației.”*

Cu toate acestea, însuși legiuitorul primar reglementează în cuprinsul art. 12 alin. (1) din actul normativ menționat o serie de informații considerate ca fiind exceptate de la accesul liber al cetățenilor, sens în care pot fi exemplificate cele indicate la literele d) informațiile cu privire la datele personale, e) informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei efectuate sau în curs de desfășurare sau f) informațiile privind procedurile judiciare, dacă publicitatea acestora aduce atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces.

Sintetizând dispozițiile legale anterior expuse, Secția constată că scopul Legii nr. 544/2001 este acela de a conferi persoanelor interesate acces numai la acele date și informații care privesc ori rezultă din activitatea unei autorități sau instituții publice și numai în măsura în care acestea nu se încadrează în situațiile de excepție reglementate la art. 12 alin. (1) din actul normativ menționat.

Or, de vreme ce în cuprinsul Legii nr. 544/2001 legiuitorul primar nu asigură un acces nelimitat persoanelor la orice tip de informații de interes public, nu se poate aprecia că prevederile art. 93 alin. (2) din Regulament care reglementează un acces condiționat al terților la actele din dosarul cauzei ar fi contrare acestui act normativ, legalitatea unor dispoziții regulamentare neputând fi analizată doar prin raportare la o singură prevedere din legislația primară (în speță, art. 1 din Legea nr. 544/2001 indicat în plângerea prealabilă), ci trebuie examinată prin raportare la actul normativ în ansamblul său.

În acest context, Secția reține că dosarele aflate pe rolul instanțelor judecătorești nu conțin exclusiv informații privind activitatea instituțională a instanței, ci și o multitudine de alte date cu caracter personal referitoare la părțile din proces, respectiv informații a căror publicare ar aduce atingere dreptului la viață privată sau interesului legitim al acestora, justificând astfel măsuri de protecție specială prin exceptarea lor de la accesul nelimitat al terților.

În consecință, dispozițiile art. 93 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești care condiționează consultarea dosarelor aflate pe rolul instanțelor de dovedirea de către terț a unui interes legitim nu reprezintă o derogare de la prevederile Legii nr. 544/2001, ci dimpotrivă, acestea asigură respectarea unui echilibru între exigențele transparenței și necesitatea protejării altor drepturi și interese legitime ale persoanelor implicate în proces, respectiv a datelor cu caracter personal aparținând acestora, precum și a vieții private a părților litigante.

De altfel, dreptul la informare consacrat de art. 31 din Constituția României vizează exclusiv informațiile de interes public, iar accesul liber la informație nu reprezintă un drept absolut, acesta fiind susceptibil de anumite limitări.

Astfel cum s-a reținut în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, *„dreptul la informație consacrat de art. 31 din Constituție se referă numai la informațiile de interes public și că acesta nu este un drept absolut, exceptarea unor informații de la accesul liber la informații fiind legitimată chiar de aceste norme constituționale la alin. (3), care stabilesc că ”Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a tinerilor sau securitatea națională”. Dreptul fundamental la informație implică dreptul persoanei de a avea acces neîngrădit ”la orice informație de interes public” și obligația corelativă a autorităților publice, potrivit competențelor ce le revin, de a asigura informarea corectă ”a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 158 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 11 mai 2004). Așadar, dreptul la informație consacrat de art. 31 din Legea fundamentală se referă numai la informațiile de interes public (...)*

20. Or, informațiile la care fac referire dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. d), e) și f) din Legea nr. 544/2001 nu au caracterul unor informații de interes public, ci sunt informații exceptate de la accesul liber al cetățenilor. Legiuitorul este cel în drept să stabilească atât condițiile, cât și situațiile în care se exceptează de la accesul liber al cetățenilor unele categorii de informații, atât în considerarea normelor art. 31 din Constituție, evocat, cât și ale art. 53 din aceasta, potrivit cărora exercițiul unor drepturi poate fi restrâns, printre altele, pentru apărarea securității naționale, a drepturilor și a libertăților cetățenilor sau pentru desfășurarea instrucției penale (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 367/2020).

Prin urmare, sunt nefondate susținerile petentului privind pretinsa contradicție dintre dispozițiile regulamentare criticate și prevederile art. 31 alin. (1) din Constituție.

Aceeași concluzie se impune și cu privire la pretinsa contradicție dintre prevederile criticate și dispozițiile art. 53 alin. (2) din Constituția României referitoare la restrângerea

exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, în condițiile în care aceste prevederi nu reglementează un drept fundamental, ci o garanție generală a acestora prin indicarea exigențelor constituționale de procedură și de fond ce trebuie îndeplinite pentru ca exercitarea drepturilor să poată fi adaptată la diferite contexte sociale în funcție de criterii limitativ enumerate de norma constituțională.

Astfel, deși textul art. 53 din Constituția României nu precizează în mod expres, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională a delimitat domeniul său de aplicare arătând că acesta vizează doar drepturile fundamentale, și nu orice drepturi subiective, indiferent dacă acestea izvorăsc din acte normative sau din acte consensuale (în acest sens a se vedea, Deciziile Curții Constituționale nr. 11/2004, nr. 223/2001, 214/2005, 289/2005). Pentru o corectă înțelegere a normei în discuție este necesar a preciza că drepturile fundamentale sunt cele înscrise în Constituție, sens în care doar puterea constituantă poate identifica noi drepturi fundamentale, numai aceasta le poate defini conținutul juridic și numai aceasta le-ar putea elimina din catalogul valorilor astfel protejate.

Revenind la dreptul invocat de petent, respectiv dreptul de acces la conținutul dosarelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, Secția apreciază că acesta nu reprezintă un drept fundamental, nefiind reglementat în Constituția României, astfel încât acesta nu beneficiază de protecția oferită de normă respectivă.

Prin urmare, dispoziția regulamentară criticată nu echivalează cu o restrângere a unui drept fundamental în sensul art. 53 din Constituție cum în mod nefondat s-a susținut prin plângere, de vreme ce prin intermediul acesteia nu se interzice accesul la dosarele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, ci se reglementează modalitățile concrete de exercitare a acestui drept, ceea ce nu se confundă cu restrângerea dreptului însuși.

În ceea ce privește argumentul petentului întemeiat pe principiul publicității ședințelor de judecată, Secția reține că nici acesta nu justifică accesul necondiționat al oricărei persoane la întregul conținut al dosarului, în condițiile în care participarea publicului la ședința de judecată reprezintă o expresie a caracterului public al dezbaterilor judiciare, în timp ce consultarea dosarelor presupune accesul la anumite documente ce trebuie protejate de legislația internă și europeană.

În concluzie, având în vedere că nu există nicio neconcordanță între dispozițiile art. 93 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 3243 din 22.12.2022 emisă de Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și Legea nr. 544/2001, precum și faptul că regulamentul criticat nu conține dispoziții emise ca urmare a depășirii de către Secție a competențelor prevăzute de lege în

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

această materie, Secția apreciază că plângerea prealabilă formulată în cauză este neîntemeiată.

Față de cele arătate, având în vedere dispozițiile art. 27 alin. (3) din Legea nr. 305/2022, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII HOTĂRĂȘTE

Art. 1 – Respingerea plângerii prealabile formulate de domnul Marco Mauer împotriva art. 93 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 3243 din 22.12.2022 emisă de Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Art. 2 – Prezenta hotărâre se publică pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii și se comunică petentului.

Data în București, la data de 17 septembrie 2026

Președinte
Judecător Gheorghe Eviu OPAGIU

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011